

Radu
ȚUCULESCU
— Fiction-Ltd —
Crima
de pe podul Garibaldi

roman

POLIROM
2022

Martin Breda își întoarce încet capul spre fereastra rămasă larg deschisă toată noaptea. Susurul apei, o adevărată terapie pentru minte și inimă. „Va fi o nouă zi caniculară, după ce se topește toată ceața.“ Blocul în care locuiește la primul etaj se află pe malul râului. Două camere, o bucătărie și o baie mobilate cu strictul necesar. Maraia locuiește în același cartier, tot pe mal, la o distanță de cinci minute parcursă în pas lejer. La etajul doisprezece. Ultimul. Să vadă valea Someșului și dealurile printre care firul apei alunecă în diverse ritmuri. Să fie mai aproape de cer. Și ea doarme cu ferestrele deschise toată vara, pînă toamna târziu. Cîteodată, în dormitor pătrunde un nor durdului și drăgălaș. O cuprinde în brațele sale pufoase și o poartă în zbor deasupra orașului aflat în înțepeneala matinală. Bineînțeles, în final se întoarce și o depune frumușel înapoi în pat.

A fost ideea Maraiei să locuiască separat.

„Iubirea noastră va dăinui mai mult, nu se va altera“, gîngurea ea mai în glumă, mai în serios. „De cîte ori ne vom certa, vom avea unde să ne retragem singuri, să reflectăm asupra celor întîmplate.

Fiecare cu singurătatea lui, care-i poate oferi un strop de înțelepciune în plus. Și încă ceva. Dacă locuim separat, ne va ocoli rutina unei relații.“

Martin a dat din cap aprobator. O discuție pe această temă era inutilă.

„Ești de acord, fără comentarii?! Mă surprinzi, Marti. Ți s-a diluat iubirea? Nu te mai pișcă gelozia?“

„Deloc!“

Se jucau de-a șoarecele și pisica.

„Lucrăm în aceeași clădire, mergem împreună la slujbă, adesea și pe teren. Mă ieși cu tine și când interoghezi martori ori posibili suspecti.“

„Ore suplimentare neplătite.“

„O fac de bună voie și nesilită de nimeni!“

Vorbele Maraiei, perle rostogolite pe dale de bronz.

„Eu te-am cerut de câteva ori în căsătorie.“

„La ce ne-ar folosi niște hîrtii în plus, ți-am răspuns tot de atîtea ori.“

Martin Breda își simte pleoapele grele. S-a culcat tîrziu, după mai multe pahare cu rom, gheață și lămîie. A pălăvrăgit cu Maraia, care-și făcuse apariția pe ecranul tabletei într-o nouă cămașă de noapte, scurtă, vaporosă, transparentă, ca un abur ieșit dintr-o lampă fermecată. Azi-noapte, înainte de a adormi, și-a răsucit două țigări. Sînt pe noptieră alături de ceasul care arată ora șase. Lîngă ele, sipca din chihlimbar cu un muștiuc care filtrează nicotina. Muștiucul are un inel subțire, aurit. Își

rulează țigările din tutun cubanez de calitate, cu aromă naturală. Își aprinde una după ce se ridică și se sprijină cu spatele de pernă. Ceața de deasupra râului încă nu s-a evaporat în întregime. Percepe frazele muzicale ale unui saxofon solo, înlănțuite într-un slow blues catifelat. Un matinal instrumentist pe mal? Ori Maraia a dat drumul muzicii să ajungă mesajul, purtat de ceață, pînă la el. „E ora meditației vipassana, nu lenevi! Ridică-te în cur, lasă țigara în scrumieră, încrucișează picioarele și închide ochii. Relaxare totală. Auzi doar șoaptele saxofonului, te concentrezi asupra respirației. Nu te gîndești la nimic! Nici măcar la mine! Îți cureți creierii de praf...”

Țîrîitul telefonului seamănă cu cel al unui greiere intrat în panică. E ofițerul de serviciu.

— Bună dimineața, Marti. Avem un cadavru sub podul Garibaldi. Au sunat niște pescari.

— Ăștia se scoală cu noaptea-n cap.

— Șeful a zis să te grăbești pînă nu începe vînzoleala.

— Logică imbatabilă, să-mi calc umbra!

— Am trimis echipa. Poate trebuie închis un perimetru pe pod, dacă există ceva indicii.

— Foarte bine. Dar sub pod e o cădere de apă, cum a rămas acolo cadavrul?

— Înțepenit în niște crengi.

— Să nu-l scoată pînă ajungem... O anunț pe Maraia.

În holul blocului e deja instalată o căldură umedă. În timp ce coboară treptele, Breda îl sună pe Vio Dedu.

— Ți-am spart somnul, ziaristule?! Am pentru tine un subiect de prima pagină...

— Sînt deja în drum spre podul Garibaldi, rîde Vio Dedu, m-a trezit portarul. Au sunat pescarii.

— Atunci au anunțat și televiziunile locale, mormăie Breda. Pescarii amatori sînt o specie aparte.

După ce a urcat lîngă el în mașină, Maraia l-a sărutat pe lobul urechii drepte, ușor și catifelat, ca atingerea unei pene de gîscă. Podul Garibaldi se află aproape, doar cîteva minute de mers cu mașina.

— Am adus sandviciuri, le-am făcut de-aseară, parcă am presimțit ceva, chicotește Maraia.

— Nu mă mir. Ai rămas o mică vrăjitoare.

— Tot mică? Nu am mai crescut? Și cafea în termos.

Ceața de deasupra râului s-a înălțat ca un voal lung și șerpos spre albastrul cerului și s-a topit, lăsînd în urmă o vagă amintire umedă.

Cam pe la mijlocul podului o porțiune de trotuar și din banda pentru biciclete a fost izolată cu panglici galbene agățate de piloni roșii, mobili. E porțiunea aflată deasupra pilonului la baza căruia se află cadavrul înțepenit între crengi. Echipa de scafandri se pregătea să-l recupereze. Se făcuseră poze de pe pod, de pe mal, din numeroase unghiuri. Una dintre televiziunile locale era deja prezentă. Cei

doi pescari răspundeau la întrebările reporterului. Erau plini de importanță, se completau și se contraziceau în același timp, ca într-o scenetă comică. Pentru Martin Breda, mărturia lor era lipsită de însemnătate.

Vio Dedu stă sprijinit în coate pe parapetul podului și privește, prin lentilele groase ale ochelarilor, acțiunea scafandrilor.

— Un sinucigaș? se întreabă el. Ori a fost aruncat... La fel de bine îl putea aduce apa cine știe de unde și s-a blocat sub pod.

— Variante posibile, murmură Breda.

Desface capacul termosului și bea câteva înghițituri. Pe buze îi zboară un zîmbet. În cafeaua fierbinte Maraia a picurat câțiva stropi de rom. Căldura i se împrăștie cu repeziciune prin trup, lichidul îl energizează. Maraia cercetează porțiunea marcată. Ține în mână o lupă mare. Din când în când, privește prin ea, un gest aproape cochet, ca și când s-ar uita într-o oglindă fermecată.

— Interesant...

— Ai găsit ceva? întreabă Breda.

— Sînt urme de încălțări ca și cum s-ar fi udat înainte și s-a produs noroi.

— A plouat azi-noapte? Am dormit adînc, n-am auzit nimic.

— N-a plouat, zice Maraia aplecată asupra urmelor, cel puțin nu în cartierul nostru...

— Păi, locuiți foarte aproape, intervine Vio Dedu, poate au stropit străzile pînă nu s-a luminat. Am

scris de mai multe ori despre lipsa unor camere de supraveghere a podului! Pe cei de la primărie nici în cot nu i-a durut. Acum... o să le pese!

Martin se vîră pe sub panglica galbenă și i se alătură Maraiei. Îi mulțumește, șoptindu-i la ureche, pentru cafea. Pe trotuar sînt imprimare urme de pantofi cu toc și de sandale ori încălțări sport, nu foarte distincte, dar fără dubii. O imagine care vorbește despre o altercație între două, poate trei persoane. Asta, la prima vedere. Maraia face poze. Are un aparat foto de mare precizie, profesionist, primit din dotarea instituției. Deodată, scoate un scurt țipăt de surpriză. Arată cu degetul spre marginea consolei trotuarului, unde acesta se întâlnește cu parapetul. Își trage mănușile de cauciuc. Martin scoate din geantă o pungă de plastic și o pensetă și i le dă. Cu atenție de chirurg, Maraia culege de jos o bucățică de pînză. Pe ea se disting cîteva litere. Pare un fragment dintr-o etichetă, îl vîră în pungă.

Cadavrul a fost scos pe mal. E o femeie. La prima vedere, pare să aibă în jur de șaizeci și cinci de ani. E îmbrăcată într-o rochie de vară elegantă, decoltată, dintr-un material subțire, înflorat. Are părul vopsit în nuanțe de mov. E bronzată, se vede că-i plăcea să stea la soare. Într-un picior e încălțată cu un pantof cu toc. Celălalt e lipsă, poate l-a luat apa. În mîna dreaptă, palma i s-a crispat pe o eșarfă. La gît are un lăncișor din aur cu o inimioară. Oja în mai multe culori e proaspătă.